

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 09.01.1986, sp. zn. 7 Tz 30/85, ECLI:CZ:NS:1986:7.TZ.30.1985.1

Číslo: 32/1986

Právní věta: Podmínka uvedená v ustanovení § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. pro zařazení pachatele odsouzeného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody do druhé nápravně výchovné skupiny není splněna, jestliže pachatel je odsuzován pro trestný čin a v posledních deseti letech byl ve výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen za úmyslný přečin.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 09.01.1986

Spisová značka: 7 Tz 30/85

Číslo rozhodnutí: 32

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Výkon trestu odnětí svobody

Předpisy: 140/1961 Sb. § 39a

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 32/1986 sb. rozh.

Podmínka uvedená v ustanovení § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. pro zařazení pachatele odsouzeného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody do druhé nápravně výchovné skupiny není splněna, jestliže pachatel je odsuzován pro trestný čin a v posledních deseti letech byl ve výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen za úmyslný přečin.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 9. 1. 1986 sp. zn. [7 Tz 30/85](#).)

K stížnosti pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti ČSR ve prospěch obviněné L. Ž. proti pravomocnému rozsudku okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 30. března 1983 sp. zn. 3 T 37/83, Nejvyšší soud ČSR zrušil v tomto rozsudku výrok o způsobu výkonu trestu odnětí svobody a sám rozhodl tak, že obviněnou L. Ž. zařadil podle § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák. pro výkon trestu odnětí svobody, který jí byl uložen cit. rozsudkem okresního soudu v Novém Jičíně, do první nápravně výchovné skupiny.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 30. března 1983 sp. zn. 3 T 37/83 byla obviněná

L. Ž. uznána vinnou trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák. a odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na jeden rok. Podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. byla pro výkon uloženého trestu zařazena do druhé nápravně výchovné skupiny. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. bylo obviněné uloženo, aby na náhradě škody zaplatila M. V. částku 2142,- Kčs a M. M. částku 570,- Kčs.

Podle skutkových zjištění rozsudku okresního soudu v Novém Jičíně se obviněná dopustila trestné činnosti tím, že pod nepravdivými záminkami vylákala v době od počátku roku 1980 do konce roku 1982 na M. V. částku 2142,- Kčs, M. M. částku 570,- Kčs a F. S. částku 700,- Kčs, a uvedené částky dosud nevrátila.

Proti tomuto rozsudku, který nabyl právní moci dne 21. dubna 1983 v řízení před soudem prvního stupně, podal dne 12. prosince 1985 ministr spravedlnosti ČSR stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněné L. Ž. Navrhl, aby Nejvyšší soud ČSR podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že rozsudkem okresního soudu byl porušen zákon v ustanovení § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. v neprospěch obviněné L. Ž., aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil výrok o způsobu výkonu trestu odnětí svobody a dále postupoval podle § 271 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud ČSR podle § 267 odst. 1, 2 tr. ř. přezkoumal na podkladě stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, jež mu předcházelo a zjistil, že jsou splněny podmínky § 266 odst. 2 tr. ř. a shledal, že zákon byl porušen.

Skutková zjištění rozsudku okresního soudu v Novém Jičíně vztahující se k výroku o vině obviněné L. Ž. odpovídají výsledkům řízení a provedeným důkazům. Právní posouzení trestné činnosti jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 písm. a) tr. zák. je správné a v souladu se zákonem. Ani k výroku o náhradě škody nelze mít výhrad.

Správným a skutkovým zjištěním i zákonu odpovídající byl shledán výrok o trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku. Jiná situace je však ohledně výroku o způsobu výkonu uloženého trestu odnětí svobody. Okresní soud rozhodl s odkazem na ustanovení § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák., že obviněná vykoná trest ve druhé nápravně výchovné skupině. Podle tohoto ustanovení soud zařadí pachatele zpravidla do druhé nápravně výchovné skupiny, byli-li v posledních deseti letech před spácháním trestního činu ve výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen za úmyslný trestný čin; k předchozímu odsouzení se nepřihlédne, pokud se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen.

Výsledkům dokazování provedeného v hlavním líčení však odpovídal závěr, že podmínka § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. pro zařazení obviněné pro výkon trestu do druhé nápravně výchovné skupiny nebyla splněna. V hlavním líčení bylo zjištěno, že obviněná byla v minulosti celkem dvakrát odsouzena. Nejdříve se tak stalo rozsudkem okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 30. listopadu 1978 sp. zn. 2 T 175/78, kdy byla uznána vinnou trestným činem podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák., za který jí byl uložen trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku. Usnesením téhož soudu ze dne 10. září 1980 sp. zn. 2 T 175/78 bylo rozhodnuto, že obviněná je účastna amnestie prezidenta republiky ze dne 8. května 1980 a uložený trest odnětí svobody se jí promíjí s účinkem, že se dnem 8. května 1980 na obvinění hledí, jako by nebyla odsouzena. Obviněná byla dále odsouzena rozsudkem okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 22. září 1980 sp. zn. 3 T 159/80 za přečin proti pracovní kázní podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dva měsíce, který nevykonala.

Z uvedeného vyplývá, že obviněná byla ve výkonu trestu odnětí svobody pro přečin a nikoli pro trestný čin. Za této situace však není splněna podmínka § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák., že byla ve výkonu trestu odnětí svobody pro úmyslný trestný čin, neboť trestní zákon neobsahuje žádné ustanovení, podle něhož by pro účely použití obecné části trestního zákona na trestný čin se trestným činem rozuměl i přečin. Na takové případy se totiž nevztahuje ustanovení § 13 odst. 1 zák.

č. 150/1969 Sb., o přečinech, poněvadž je-li pachatel odsuzován za trestný čin podle trestního zákona, užívají se obecná ustanovení trestního zákona bez zřetele na zákon č. 150/1969 Sb., o přečinech (srov. č. 27/1972 sb. rozh. tr.).

Nepřicházelo tedy v úvahu zařazení obviněné do druhé nápravně výchovné skupiny s odkazem na ustanovení § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. Mohlo se tak stát je při splnění podmínek § 39a odst. 3 tr. zák.

Po zhodnocení všech okolností případu a osoby obviněné byl na místě závěr, že povaha a stupeň narušení obviněné odpovídá tomu, aby uložený trest odnětí svobody podle § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák. vykonala v první nápravně výchovné skupině.